

PAL VISI N

- Fångslade för brott eller fångslade av brottslingar?
- Malik, 15 år, sattes i militärfängelse
- Dubbelmoraliska regeringar medverkar i folkmord
- Israel och kolonialkrigets återkomst
- Bemöta pro-isrealisk propaganda: en guide

Fängslade för brott eller fängslade av brottslingar?

Text av Malak Sammouneh

“En byggnad där personer lagligen hålls fängslade som ett straff för ett brott de har begått eller i väntan på rättegång” – Detta är definitionen av “fängelse” enligt Oxford languages. Men alla stater fängslar inte folk som ett straff för brott... vissa stat begår ett brott och fängslar folk som ett straff för deras etniska bakgrund.

När Israels terrorarmé arresterar palestinier, skickas de till militära fängslar i Israel. En del av de fängslade palestinerna anses vara "säkerhets fångar", vilket innebär att de hålls fängslade på grund av "säkerhetsskäl", för att de anses vara ett hot, eller en fara mot (den sionistiska) samhället.

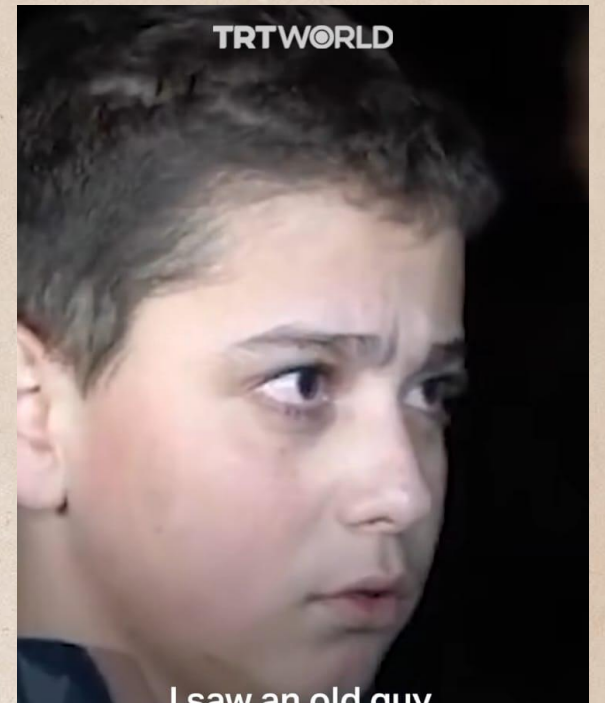
Tusentals palestinska fångar hamnar under denna beskrivning, vilket får dem att anses som våldsamma människor som formar ett hot till de som är

runt omkring, som i sin tur, rättfärdigar de omänskliga levnadsvillkoren som de får leva i medan de är fängslade, och den förminskade chansen att de släpps ut. Vissa fångar klassas som "kriminella" fångar, och de behandlas med specifika regler som skiljer dem från säkerhetsfångarna.

Det finns även hundratals palestinska administrativa fångar, alltså fångar som hålls inlåsta i israeliska fängelser på obestämd tid, utan att utsättas för någon form av rättegång eller åtal.

Deras tid i fängelset kan konstant förlängas utan en klar förklaring om när de kan befrias.

Detta görs baserat på "hemliga bevis", som gör att en fånge kan tillbringa flera månader eller till och med år fängslade utan åtal.

I saw an old guy
“Jag var den yngsta, de slog mig, de bröt mitt finger, min hand.” – En palestinsk ungdom berättar om sin upplevelse i israeliska fängslar. (Bildkälla: TRT world.)

De fängslade bör behandlas humant från och med sekunden de fängslas, under förhör samt visiteringen, enligt den tredje Genékonvektionen.

Konventionen säger även att de fängslade bör garanteras skydd, de har rätt till mat och vatten med bra kvalitet, de ska få kläder som passar miljön runt dem, de ska ges medicinsk hjälp, och kunna läkas, miljön de befinner sig i måste vara ren och inte innehålla risker som kan drabba de fängslades hälsa, de har rätt att utöva sin religion fritt på sin fritid, de ska kunna ta emot brev minst två eller fyra gånger per månad, för att de har rätt till att hålla kontakt med den yttre världen, de har rätt till en rättvis rättegång, med en advokat som de förstår och som förstår dem.

Helt enkelt har den tredje genékonvektionen gjort ett solklart förbud mot inhumana behandlingen av fångar.

Nu när du har fått en bild på hur en fånge bör behandlas, ska vi jämföra det men hur “staten” Israel behandlar de palestinska fångarna som de har fängslat.

Israa Jaabis, var falskt anklagad för mordförsök i 2015 efter att hennes bil fattade eld vid en israelisk vägspärr. Hon fick inte den sjukvården hon behövde under tiden hon var fängslad. Israa släpptes ut den 26 november 2023. (Bildkälla: Faiz Abu Rmeleh/AlJazeera.)

Den förra fången, Rami Zabra, kramar sin dotter efter att han hade spenderat 20 år i ockupationsmaktens fångslar (18/01/2024). (Bildkälla: filistinpost).

Den israeliska ockupationsmakten utför flera olika former av fysiska och mentala eller psykologiska tortyrmetoder på de palestinska fångarna, utan att bry sig om ålder och kön.

De jobbar även konstant för att utveckla dessa metoder, med målet att "undersöka mer effektiva metoder att få ut bekännelser av fångar med våld".

Redan när palestinierna ska arresteras, utsätts de för **fysiskt våld**, då det är tiotals beväpnade soldater som går på individen eller individerna, oftast sent på natten, utan något motiv bakom arresten.

Ockupationsmaktens soldater har vid flera fall slagit fångarna framför deras familjemedlemmar och förödmjukat dem, och i vissa fall mördat dem.

Även själva huset blir förstört under dessa attacker, då soldaterna gör sönder mycket av ägodelarna, som framför allt datorer och mobiltelefoner.

Den fysiska tortyren slutar inte, utan fortsätter i de israeliska förhörssrummen av utredarna.

Fångarna blir skakade, utsatta för kyla eller hetta, isolation, oförväntat slagna och kvävda med illaluktande påsar/tygbitar.

De blir utsatta för **psykologisk stress**, förbud att sova, förbud att gå på toaletten, alltså de blir torterade fysiskt, mentalt och verbalt konstant. Den här tortyren och hot kan få fångarna att erkänna brott som de inte har gjort.

När det gäller sjukvård, **saknar** de palestinska fångarna **verklig sjukvård**, vilket gör att de riskerar sina liv på grund av oaktsamheten gällande den policyn för medicinsk vård.

Ockupationsmakten lägger inte betydelse till att de skadade och sjuka fångarna behöver läkas, vilket kan göra att de utsätts för en dödlig situation eller att sjukdomarna de har inte kan botas längre.

Detta är helt emot den tredje och fjärde Genevekonventionen. Hygienfrågor som att byta kläder, raka sig, eller duscha förbjuds också under förhørsperioden, som kan vara i flera månader.

Att visitera fångarna medan de är nakna är en metod som används dagligen mot palestinierna i israeliska fångelser.

Syftet med det är egentligen bara förödmjukning, och det är något som absolut inte är tillåtet av internationella lagar och föreskrifter.

Fångarna tvingas ta av sig allt de har på kroppen, så att kläderna kan "undersökas". Fångarna får stå nakna och vänta framför israeliska poliser.

Detta är även något som kvinnofångar får gå igenom, utan integritet. Det är inte heller ovanligt att denna visitering på kvinnor görs av manliga soldater.

Psykologiska tortyrmetoder används lika mycket som de fysiska mot de palestinska fångarna.

Att ta emot besök och brev är inte tillåtet för fångarna, de får inte ha någon kontakt med sin familj eller en advokat från och med att de arresteras tills efter förhørsperioden.

Israeliska militärdomstolar tar i flera fall beslut om att **kvarhålla palestinska barn**. En naturlig reaktion från föräldrarna är att vilja ha tillbaka sina barn, vilket utnyttjas av ockupationsmakten då stora pengasummor krävs av föräldrarna för att släppa barnen.

En av de palestinska fångarna från Gaza som släpptes ut efter att ha varit häktade och torterade av israeliska ockupationsstyrkor i veckor (19/01/2024). (Bildkälla: Rabie Abu Noqaira)

Alltså barnens familjer utpressas, trakasseras och drabbas svårt ekonomiskt. Summan familjen måste betala för att få tillbaka sitt barn når upp till 11 500 kr om inte mer, utan hänsyn till familjens ekonomiska situation, vilket gör att familjerna måste ge upp viktiga behov för att kunna ha råd med att befria barnet.

Det finns över 150 barn i israeliska fångslar.

I vissa fall har barnen som arresterades skjutits innan de togs. De kan också vara sjuka eller handikappade.

Detta går starkt emot internationell rätt, specifikt artikel 16 av konventionen om barnets rättigheter.

Tortyren som palestinierna utsätts för i ockupationsmaktens fångelser, gör att de söker ett sätt att göra motstånd. Hungerstrejken är ett sådant sätt, där fångarna vägrar att äta som en form av protest, med tanken att de hellre dör än att utsättas för en behandling utan värdighet.

Men fängelsevakterna tillåter inte detta utan tvångsmatar hungerstrejkarna.

Moussa Sheikh var en hungerstrejkare i ett israeliskt fängelse år 1970, som blev tvångsmatad.

Han berättade hur fången får komma in i rummet med bojor på händer och ben.

Det står två soldater på var sin sida om fången, som terroriserar honom fysiskt samt mentalt.

De petar honom hårt på revbenen och på baksidan av nacken, medan de pratar på ett sätt som syftar till att bryta ner fången mentalt, genom att säga saker som "du är praktiskt taget död nu".

Fången knyts fast till en stol, och en läkare kommer in med en tub som sticks hårt i fångens näsa.

"När det hände mig, kände jag mina lungor stängas samtidigt som tuben nådde min mage... jag kvävdes nästan. De höllde mjölk i tuben, vilket kändes som eld för mig. Den kokade. Jag kunde inte sitta still och började dansa av smärtan."

De flesta palestinska fångar ställs inför militärdomstolar och döms till långa straff. Detta anses orättvist, då palestinierna i många fall saknar försvarsadvokat och de fångslas i långa perioder utan rättegång, om de ens får en.

Däremot ställs israeler som har arresterats inför civilrättsliga domstolar, och de får en försvarsadvokat, vilket visar en tydlig diskrimination mot palestinierna.

Enligt de Förenta Nationerna har runt en miljon palestinier arresterats av ockupationsmakten sedan 1967.

En miljon som har behövt befinna sig på ett ställe som ofta är utan humana levnadsvilkor, ett ställe som är fyllt av tortyr och orättvisa.

En miljon som har behövt gå igenom otänkbara mängder av fysiska och psykiska trauman.

En miljon som har blivit brutalt slagna, misshandlade, förödmjukade, torterade, utsatta för svält, kvävda, falskt anklagade.

En miljon varav tusentals dog av de skador de utsattes för. Men det tar inte slut ens efter deras död, då ockupationsmakten i flera fall håller kvar kropparna av döda palestinska fångar tills deras bestämda tid i fängelset har gått ut...

"En plats där ett stort antal människor, särskilt politiska fångar eller medlemmar av förföljda minoriteter, avsiktligt fångslas på ett relativt litet område med otillräckliga faciliteter." Detta är definitionen av koncentrationsläger enligt Oxford Languages.

Malik, 15 år, sattes i militärfängelse

Text av Lena Fredriksson

Ofta dyker soldaterna upp mitt i natten. De tar sig in hemma hos en familj och hämtar vettskrämda minderåriga. Efter brutala förhör hamnar barnen i militärfängelse, där de kan bli kvar i månader. På det ockuperade Västbanken gäller Israels militärlagar för alla palestinier, från 12 år och uppåt.

16-åriga Malik bor i Beit Ommar i närheten av Hebron på Västbanken. Det han har varit med om är inget ovanligt. En vinternatt för några år sedan kom en grupp tungt beväpnade israeliska militärer och bankade på hemma hos honom, hans mamma och fyra systrar.

Efter en stunds rabalder drog soldaterna iväg med den då 15-åriga Malik. Det skulle dröja två veckor innan familjen fick veta var han var och fem månader innan han kom hem igen.

Ayed Abu Eqtaish är socialarbetare på barnrättsorganisationen DCI, Defence for Children International, vars palestinska gren ger rättshjälp och stöd till barn som fängslats av israelisk militär. Han berättar att det brukar gå till precis så som med Malik. Det grundar han på de enkäter och intervjuer DCI har gjort med ett stort antal barn som suttit fängslade.

- Barnen får ofta handfängsel och ögonbindel och blir slagna när de tas till förhör, efter att ha hämtats nattetid, säger Ayed Abu Eqtaish. Förhören brukar ske utan närvaro av advokat, ofta på dålig arabiska eller på hebreiska, som barnen inte förstår.

Precis så var det för Malik. Han fick ögonbindel, händerna bands med buntband och han slängdes på golvet i ett militärfordon. Soldaterna bytte ideligen plats med varandra och trampade då på Malik. Vid förhöret hotades han med stryk. Till slut erkände han att han hade kastat sten och deltagit i protestmarscher mot den israeliska ockupationen.

Det erkännande han skrev under var på hebreiska, ett språk som han inte kan läsa alls. Han fördes till Oferfängelset och fick bo med nio andra pojkar i ett rum på cirka 6 x 2,5 meter.

Bild: Malik och hans mor

Domen mot Malik kom efter två och en halv månader. Han dömdes till fem månaders fängelse.

På onsdagar hålls rättegångar för unga fångar i domstolsavdelningen vid Oferfängelset. På morgonen köar anhöriga för att komma in på fängelseområdet och vara med när deras barn ställs inför rätta.

Men eftersom fängelset ligger inne i Israel dit det krävs särskilda tillstånd för palestinier att resa in, är det många anhöriga som inte kan närvara. De som släpps in får vänta på sitt barns förhandling på en betongklädd gårdsplan med högt ståltrådsstaket runt. Förhandlingarna sker i små baracker som ligger i en lång rad. Ofta vet man bara vilken dag en förhandling ska hållas, inte vilken tid.

En man i yllejacka röker sammanbitet med blicken fäst i fjärran, medan han väntar. I förrgår fyllde hans son, Mohammad, 15. Han har nu suttit två månader i fängelset, anklagad för stenkastning. Nu hoppas mannen att Mohammad snart ska få komma hem.

Bild: Malik och hans mor

- Här bedrivs oftast inte vanliga rättegångar, säger Nery Ramati, israelisk advokat som arbetar för DCI. Det här är en "plea bargain factory", där det oftast slutar med en uppgörelse och att den anklagade erkänner. Det är det snabbaste sättet att få ut de unga ur fängelset, så det blir oftast så. Men hur rättssäkert är det?

En högtalarröst ropar ut att det är dags för Mohammads förhandling. Han är rundkindad och ser yngre ut än sina 15 år. Med både hand- och fotfängsel leds han in i en av barackerna av två soldater och får sitta bakom ett litet trästaket. Pappa har satt sig på en av de blå plaststolarna för åhörare.

Pojken blir blank i ögonen, ler och blåser kyssar till pappa. Sedan sväljer han hårt. Efter en rörig förhandling blir det bestämt att pojken ska släppas om två veckor. Och att pappan ska böta 1 000 shekel (cirka 3 000 kronor).

Efteråt är pappan lättad, men ändå bister.

- Var ska jag få de pengarna ifrån? undrar han. Och hur kan det vara rätt att tvingas betala när de har dragit iväg med min son?

Det är vanligt att barnen får problem efter frisläppandet.

- De har kommit efter i skolarbetet och många hoppar av skolan, säger Ayed Abu Eqtaish. Ofta får de psykiska men och är rädda på nätterna. Ångest, sömnproblem och sängvätning är vanligt.

Malik är typisk även i det att han har hoppat av skolan. Han gick i tionde klass av tolv när han blev fängslad, men tyckte det vore pinsamt att gå om ett år. Nu är hans mamma bekymrad över hur förändrad hennes son har blivit.

- Han har fortfarande fängelset i sig, säger hon. Han är isolerad och mindre lydig, han brusar upp för småsaker och han har börjat röka.

Ett tecken på hur stressad han är, berättar mamman, är att han ofta sover med skorna på. Det är för att han ska vara redo ifall soldaterna kommer tillbaka.

På frågan om fängelsestraffet har avskräckt honom från att protestera mot ockupationen svarar Malik.

- Tvärtom, det har sporrat mig.

Fakta: (Siffror från
barnrättsorganisationen DCI)

Varje år ställs omkring 500-700 palestinska barn från det ockuperade Västbanken inför israelisk militärdomstol. De flesta kommer från palestinska byar som ligger nära israeliska bosättningar, separationsmuren och/eller vägar som endast får användas av israeler.

Arresteringarna sker ofta genom att tungt beväpnad militär kommer till barnets hem mitt i natten. Barnen förses med ögonbindel och handfängsel. Oftast får vare sig barnet eller föräldrarna då veta grunden till arresteringen. Fysiskt våld mot barnet är mycket vanligt.

Israeliska militärlagar gäller för alla palestinier på Västbanken från 12 års ålder. Vanligtvis får barnen inte släppas mot borgen, utan hålls häktade i fängelset under hela den juridiska processen. De flesta barn erkänner, oavsett om de är skyldiga eller inte, eftersom det brukar betyda att de snabbare kan bli fria.

Israeliska minderåriga ställs inte inför militärdomstol.

Israel har ratificerat FN:s barnkonvention, där det bland annat står att varje människa under 18 år är ett barn, att barn inte ska skiljas från föräldrarna mot deras vilja utom när det är för barnets bästa och att frihetsberövande av barn ska ske i enlighet med lag och endast får användas som en sista utväg och för kortast lämpliga tid.

Dubbelmoraliska regeringar medverkar i folkmord

Text av Malak Sammouneh

Idag fördöms inte Israel av regeringen, utan de påstår att Israel har rätt till självförsvar "i enlighet med folkrätten, inklusive den internationella humanitära rätten." Alltså här nämner de följandet av internationella lagar och FN:s regler och församlingar. Men vad mer säger sådana församlingar?

Rakt på sak, situationen har gått överstyr. Det är inte normalt att vi ser det som händer i Palestina, det som händer i Gaza, i livesändningar och videoklipp som läggs ut av journalister på plats, men att vi samtidigt ser något helt annat på västerländsk media och nyheter. Media som borde vara professionella och trovärdiga.

Hur kan man gå in på ett instagramkonto som tillhör någon som befinner sig i Gaza och filmar med sin kamera föräldrar som har förlorat sina barn, barn utan armar och ben, hus som innehöll livslånga minnen helt förstörda som om de aldrig funnits, förskräckta människor och skrikande barn, för att sedan gå in och läsa nyhetsartiklar där dessa människor visas som terrorister och mänskliga sköldar?

Hur är det rimligt? Det låter lite dystopiskt, tycker jag.

Jag måste även ta upp en till dystopisk aspekt; dubbelmoralen i media och regeringarnas sätt att referera till situationen.

Att regler tillämpas med orättvisa beroende på vilka människor eller grupper det gäller i 2024 känns lite fel, eller hur?

Vi börjar med att kolla på den sjunde oktober. Det som hände denna dag kom inte från ingenstans, som det har förklarats i tidigare exemplar av Pal Vision, var det en lång händelsekedja från 1948 (och tidigare år av planering) som ledde till det som hände den dagen.

Alla som vill prata om detta datum bör först ta reda på vad det var som ledde till det, you know, lite bakgrundskoll.

Fast det verkar inte medierna ha gjort, för enligt en SVT artikel med rubriken " Hamas attack mot Israel startade ett krig - så gick den till", beskrivs den sjunde oktober som ett "startskott till den storskaliga konflikten", som egentligen har en mycket mer längre och mer detaljerad bakgrund.

Detta är bara ett exempel men flera nyhetssidor inklusive Aftonbladet, Dagens Nyheter och amerikanska nyhetssidor som BBC, beskriver saken på samma sätt.

Att medierna beskriver denna situation så ytligt och ensidigt gör att Israels motiveringar om det de gör stöds och låter rimliga bland det vanliga folket som tar sin information från sitt lands nyheter.

När man rapporterar så här ytligt och vänder på historien, skapas ett tankesätt som är helt baserat på propaganda och sätter sig i folks hjärnor.

Det är ett stort problem att Israel inte visas som den ockupationsmakt som de är.

Sedan kriget mellan Ryssland och Ukraina startade, har det alltid varit solklart att

Ryssland är den onda och att ukrainska motståndsrörelser och arméer som slår tillbaka är hjältar som försvarar sitt land mot fienden. Och det är ju helt rätt, för enligt internationell lag har Ukraina rätt till självförsvar mot Rysslands invasion.

Men varför blir det en helt annan berättelse när det gäller det palestinska motståndet? Det är ju fortfarande samma lag, bara ett annat folk.

Aah, glöm det, jag svarade på min egen fråga - det är ett annat folk.

För tydligen blir det komplicerat när det kommer till palestinierna;

'Det är synd att palestinierna dödas, men det är något som måste hända för att Israel har rätt att försvara sig själv.'

En skadad palestinsk flicka (17/10/2023).
(Bildkälla: Ahmed Hijazi)

The General Assembly,

Reaffirming its faith in the importance of the implementation of the Declaration on the Granting of Independence to Colonial Countries and Peoples contained in its resolution 1514 (XV) of 14 December 1960,

Reaffirming also the importance of the universal realization of the right of peoples to self-determination, national sovereignty and territorial integrity and of the speedy granting of independence to colonial countries and peoples as imperatives for the full enjoyment of all human rights,

(Bildkälla: FN.)

Ukrainas självförsvar är något som har fått mycket beröm av internationella ledare som även har fördömt Rysslands aktioner, men när det kommer till Palestina, ser vi inte samma reaktion.

Här blir det så att de flesta ledare erkänner Israels rätt till självförsvar, vilket inte alls är vettigt då Israel är den ockuperande makten.

Stödet som Ukraina har fått av västvärlden för att försvara landet syns inte under dagens händelser i Gaza och Västbanken, då palestinierna som gör motstånd mot Israels våld klassas som terrorister.

Enligt regeringskansliet, har Sverige gett Ukraina utökat humanitärt, militärt och ekonomiskt stöd sedan Rysslands invasion februari 2022.

Sverige har även hjälpt med civil krishantering samt stöd till reformarbete och återuppbyggnad.

Fram till den 11:e december 2023, har Sverige bidragit med 30 miljarder kronor för att stödja Ukraina, varav 22,2 miljarder kronor av dessa gick till militärt stöd.

Jag har ännu inte nämnt sanktionerna mot Ryssland som Sverige utförde för att begränsa samarbetet med dem, som ett straff. Var är allt detta nu?

Idag fördöms inte Israel av regeringen, utan de påstår att Israel har rätt till självförsvar "i enlighet med folkrätten, inklusive den internationella humanitära rätten."

Alltså här nämner de följandet av internationella lagar och FN:s regler och församlingar. Men vad mer säger sådana församlingar?

"Generalförsamlingen, bekräftar på nytt även viktigheten av det universella förverkligandet av folkens rätt till självbestämmande, nationell suveränitet och territoriell integritet..." "...2. Bekräftar på nytt legitimiteten för folks kamp för självständighet, territoriell integritet, nationell enhet och befrielse från kolonial dominans, apartheid och utländsk ockupation med alla tillgängliga medel, inklusive väpnad kamp;"

FN:s generalförsamling "fördömer starkt" regeringar som inte erkänner "rätten till självbestämmande och självständighet av alla folk under kolonial dominans..." "...och utländsk ockupation."

Eller ursäkta, det kan vara att dessa församlingar och skrifter bara gäller för vissa människor, de som förtjänar att leva och att ha rättigheter. Den svenska regeringen verkar inte kolla på den israeliska ockupationens brott på samma sätt som de gör när det gäller Ryssland.

Regeringen kallar ena sidan för terrorister medan den andra är en demokrati som har rätt till självförsvar (regeringskansliet 2023).

Och inga sanktioner utförs mot Israel, då vapenhandeln med Israel sker fortfarande, det är ju ett helt "privatägt israeliskt försvarsindustribolag" i Sverige - Elbit.

Varför blir det så olika reaktioner?

2. Reaffirms the legitimacy of the struggle of peoples for independence, territorial integrity, national unity and liberation from colonial domination, apartheid and foreign occupation by all available means, including armed struggle;

4. Strongly condemns those Governments that do not recognize the right to self-determination and independence of all peoples still under colonial domination, alien subjugation and foreign occupation, notably the peoples of Africa and the Palestinian people;

(Bildkälla: FN.)

Joe Bidens inlägg på 'X'

Flera partiledare beskrev Zelensky som en modig man, för han stod emot Putins attacker. Det måste man hålla med om – han är så modig som står med sitt folk och kämpar emot en invasion! Någon som han måste förstå det palestinska motståndet och –

“Israels rätt till självförsvar är självklar,” – Zelensky.

Jag hittar ingen förklaring till varför han tycker så, han verkade inte tycka att Ryssland har rätt till självförsvar.

USA:s president, Joe Biden, la ut ett inlägg på 'X', som tidigare kallades för 'twitter', den 12:e december 2023, där han beskrev hur han “ser fram emot” att välkomna Ukrainas president Zelensky till Vita huset igen.

I samma inlägg skrev han även att "att stå med Ukraina är att stå med frihet" och “Vi kan inte och ska inte låta Putin lyckas.”

Nu däremot, stödjer Biden Israel militärt och ekonomiskt, han åkte även till Tel Aviv och mötte Netanyahu för att diskutera situationen med honom.

Personligen skulle jag beskriva detta som tydlig dubbelmoral. You can't pick and choose, Mr. President.

Eftersom regeringar och kända nyhetskällor i varje land påverkar befolkningen väldigt mycket, har deras dubbelmoraliska ageringar och ord hjärntvättat människor till att tro att det Israel gör är en rätt de har, och att palestinier dödas för att de är “mänskliga sköldar”.

Befolkningar i västvärlden har börjat koppla stöd till palestinerna med sympati för terror och antisemitism.

De sätter ihop orden “sionism” och “judendom”, vilket är två olika saker.

Nu när folk som stödjer Palestina uttrycker sitt hat mot sionismen tolkas det som hat mot semiter, vilket det inte är.

Israel har förstört över 135 hälsoanläggningar, bombat över 305 skolor, saboterat över 65,600 hem, och över 177,200 hus har förstörts delvis, antalet mördade är över 29,000 människor, och mer än 56,000 är skadade, de som har förflyttats har gått över 1.8 miljoner (Euro-med human, 17 december, 2023) och regeringar fortsätter sitt dubbelmoraliska beteende.

Ett beteende som är farligt, för det hjärntvättar befolkningarna och bygger ett samhälle som är grundat på en grund gjord av rasism och diskrimination.

Ett beteende som är byggt på hat.

Ett beteende som visar att alla inte alltid är lika värda.

Ett beteende som visar att humanitära lagar gäller bara vissa människor.

Ett beteende som stödjer folkmord.

Volodymyr Zelensky och Benjamin Netanyahu.

Israel och kolonialkrigets återkomst

Text av Gunnar Olofsson

Till sist tar äntligen den svenske utrikesministern Tobias Billström i en intervju sats och säger att de ohyggliga israeliska övergreppen i Gaza - med 50-60.000 dödade och skadade palestinier, varav en majoritet kvinnor och barn - kan "väcka frågor" om det som sker verkligen är i överensstämmelse med internationell rätt.

Vad Billström talar om är den största massakern på palestinier sedan massmorden på och fördrivningen av palestinier under Al-Nakba ("katastrofen") vid Israels bildande 1948. Och något som av eftervärlden säkert kommer att ses som folkmord.

Enligt FN:s barnfond, UNICEF, är denna konflikt - med minst 10.000 dödade barn på tre månader - dubbelt så dödlig för barn som någon annan konflikt i modern tid. Gaza har enligt UNICEF förvandlats till "en barnkyrkogård". Som jämförelse har drygt 500 barn mist livet under två års krig i Ukraina. Även dödandet av hälsoarbetare, FN-anställda, funktionsnedsatta och journalister överstiger med råge någon annan jämförbar konflikt.

Frågor, alltså. Men inga svar. Billström upprepar samtidigt mantrat om Israels "rätt att försvara sig". Men ingenting om de ockuperades rätt att stå upp mot en långvarig och brutal ockupation. Ett dagligt förtryck - med murar, stängsel, militärposter, förstörelse av egendom, fördrivning av människor, fängslanden av och mord på de som protesterat - som i årtionden hindrat palestinerna att utveckla någon form av fungerande samhälle.

Billströms uttalande om eventuella frågor är rent pinsamt. Helt enkelt för litet. För otydligt. Och framför allt för sent.

Den svenska regeringen har, liksom de flesta västregeringar - men till skillnad från en majoritet av världens stater - i grund och botten ställt sig helt på fel sida i historien. På ockupantens, förtryckets, sida. Borde vi vara förvånade?

Enligt sociologiprofessorn Göran Therborn är det vi ser helt enkelt kolonialkrigets återkomst. Det finns många historiska exempel. Gemensamt är att uppror bland förtryckta och koloniserade ursprungsbefolkningar först krävt ett antal kolonialisters liv - varefter kolonialmakten hämnats med massmord på, och ibland näst intill utrotning av, lokalbefolkningen.

I Boxarupproret i Kina 1899-1900 dödades 200-250 utlänningar innan upproret slogs ner till priset av ungefär 100.000 dödade kineser. Herero-upproret i Sydvästafrika 1903-1908 tog 120-150 tyska bosättarliv och livet på omkring 75.000 (av ungefär 85.000) hereros och namas - en i princip fullständig folkutrotning. Det finns andra exempel. Mau-mau i Kenya. Sepoy i Indien. Samtliga exempel på extremt övervåld från en kolonialmakt mot en upprorisk lokalbefolkning. Israels övervåld mot en i grunden civil och oskyddad palestinsk befolkning är ett skolexempel på kolonialt agerande.

I sådana här konflikter ställer sig svenska regeringar, med egen kolonial historia, reflexmässigt på kolonialmaktens / ockupantens sida - till skillnad från i fallet Ukraina där de drabbade är vita kristna européer, och förövarna sådana som historiskt sett utmålats som barbarer och vildar.

Den vita kolonialismen och rasismen sitter fortfarande djupt rotade i det svenska samhället. Därav ointresset för de hemskheter som just nu drabbar oskyldiga barn, gamla, hälsosrbetare, journalister och andra i Gaza.

Därav frånvaron av politikers och medias uppmaningar till stöd för den palestinska saken. Och därav åtföljande ointresse från det svenska majoritetssamhället - som rycker på axlarna, skakar på huvudet åt eländet, och lever vidare som vanligt. Precis som under utrotningarna av judsar, homosexuella, romer, kommunister och andra under nazi-tiden.

Historien visar dock att uppror mot en kolonialmakt också kan lyckas. Slavar har framgångsrikt rest sig mot sina herrar. Frankrikes kolonialkrig i Algeriet 1954-62 slutade med kolonialmaktens fullständiga nederlag. Och motståndet i de portugisiska kolonierna segrade när Salazardiktaturen 1974 imploderade av inre motsättningar. Samma sak kan mycket väl hända i Israel / Palestina.

När vapnen en gång tystnar i Palestina återstår dock ett nödvändigt arbete att en gång för alla rycka upp de koloniala rötterna ur det svenska folkhemmet. Exakt hur återstår att diskutera.

På den internationella arenan har nu länder med egen erfarenhet av kolonialism och apartheid - Sydafrika, Mexiko, Chile - anmält Israel till både FN:s internationella domstol (ICJ) i nederländska Haag, och den Internationella Brottmålsdomstolen (ICC), likaledes i Haag. Oavsett - förväntat - uteblivet stöd från svenska folkmords-apologeter, kommer detta att ha betydelse.

Palestina måste bli det avgörande exemplet på att kolonialism och rasism oåterkalleligen förpassats till historiens sophög.

Gunnar Olofsson

Bemöta pro-isrealisk propaganda: en guide

Text av Taima Jalbut

Som palestinier eller palestina-stödjare bemöts du oftast av identiska slagord i motsägning till dina synpunkter när det gäller kritiseringen av staten Isreal. Medan dessa motargument är så irrelevanta och uttjatade att du vill slita av dig håret, är det viktigt att bemöta dem på ett sätt så att det inte längre finns något utrymme för deras användning.

Nr 1: "Att kritisera Israel är antisemitiskt"

Detta argument har använts i ytterst stor utsträckning, och för okunniga personer kan det vara den mest övertygande propagandan. Israel definierar sig själv som en "judisk stat" (, och därför är det lätt att antyda att kritisering riktad mot en stat som påstår sig representera en religion, är också kritik mot religionen.

Att ett land har en viss religion gör det inte överlägset till kritik, man ska kunna ifrågasätta regeringspolitik och handlingar från vilket land som helst utan att bli anklagad för att vara fördomsfull eller hatisk mot landets befolkning. Detta argumentet går dessutom inte att applicera på några andra länder i världen förutom Israel, vilket belyser dess grundlösa status.

Som illustration kan man undersöka såvida internationella protester mot hijab-lagen i Iran blev generellt klassade som islamofobiska, bara för att Iran är en islamistisk republik.

Samma princip borde även tillämpas på Israel, man ska kunna ge kritik mot politik utan att bli anklagad att man syftar på dess tillhörande identitet. Att kunna yttra sig i oppositionen till något är en grundläggande mänsklig rättighet, och denna rätt ska inte begränsas bara för att förövaren har en viss tro.

Nr 2: "Israel har rätten till självförsvar"

Ovanstående påstående är även vanligt förekommande, och syftar till att hänvisa att Israels nuvarande förhållning endast tillkom som svar på 7:e oktober. Detta är inte en verklighetsförankrad bild utgående från att Israels illa behandling av Palestinier är lika gammal som staten själv.

Statens självaste uppkomst i 1948, så kallade Nakba (katastrofen), byggde på våldsam fördrivning av Palestnier från landområdet. Ända sedan dess har livssituationen för Palestnier förvärrats, med beväpnade bosättare som tar över Palestinska hem, minskad rörlighet mellan de ockuperade områdena, restriktiv belägring, reseförbud, rasprofilering mm. Som FN:s generalsekreterare uttryckte: 7:e oktober hände inte i ett vakuum.

Utgående från detta resonemang kan man konstatera att om man ändå ska utgå från att vid kränkning så har man rätt till våldsam försvar, kan man även rättfärdiga 7:e oktober.

Yazan, en fjorton årig palestinsk kille som har förlorat båda sina ben, sin arm, och några fingrar av handen som han har kvar (23/11/2023). (Bildkälla: Hani Abu Rezeq)

Nr 3: "Israel är den enda demokratin i Mellanöstern"

Bortledning av kritik riktad mot Israel med hänvisning till dess "demokratiska" status syftar att invalidera opposition med argumentet kretsade kring förhållningen att demokratier inte kan agera hänsynslöst eller att framställa staten som moraliskt överlägsen i jämförelse med sina "ociviliserade" grannar och på så sätt rättfärdiga dess handlingar.

Israels styrelseskick bör inte påverka värderandet av dess handlingar, och dessutom är viktigt att notera att de medförda demokratiska och politiska rättigheterna som tillkommer med sagda styrelseskick inte upprätthålls för alla de israeliska medborgare. Det finns ca 2 miljoner så kallade "arab-israeler" i landet, vilket gör dem till den största minoriteten i Israel.

Denna samhällsgrupp utsätts för systematiskt förtryck, diskriminerande lagstiftningar och har endast under senare år fått statlig representation.

Det är värt att notera att den nuvarande premiärministern har suttit i makt sedan 2009, och har blivit anklagad för 3 separata fall av korrupktion. Hans regering blev starkt kritiserad av israeler under 2020, med veckovisa demonstrationer som uppmanade honom att avgå från sin position.

Dessutom, som resultat av den pågående konflikten, har vissa gruppers missnöje med regeringen ökat. En central sådan grupp är de anhöriga till Hamas gisslan, som uttrycker sitt missnöje med att premiärministern inte accepterar villkor för permanent vapenvila som motsvarar frisläppningen av de anhållna.

En skadad mamma och hennes dotter efter att deras hus bombades i västra khan younis. (Bildkälla: Belal Khaled)

Nr 4: "Israel gör allt den kan för att skydda civila"

Rapporterad användning av vit fosforos bombning, dum bomber, målsättningen av civila platser såsom sjukhus, skolor, kyrkor, moskeer och hem, politiska ledares uttalanden om utplåningen av Gazas befolkning, en belägring som hindrar transporten av nödvändigheter in till området, nedlagd telekommunikation som omöjliggör kontakt av ambulans och räddningsarbete, bombning av designerade "säkra" områden, tvångsflyttning av en hel befolkning, målsatta attacker mot journalister och mediapersoner, avrådande från att hålla sig till det internationella samfundets uppmaningar om uppföljning av krigslagar och annan internationell rätt, mistänkliggörandet av FN, Röda korset och andra mänskliga rättighetsfrämjande institutioner, och mycket annat antyder annurlunda.

Vilka är vi?

Vi i Palestinian Vision Society siktar på ett samhälle som har en förståelse av det som sker i Palestina och historien bakom. Vi vill att mer folk ska förstå att Palestina frågan inte är komplicerad, utan kräver bara att man tar tiden för att leta reda på sanningen. I vår tidning, Pal Vision, gör vi det lite lättare för dig att samla in kunskap om alla aspekter av Palestina frågan.

Vill du engagera dig mer? Joina oss!

Bli medlem i PVS genom att bidra med endast 100kr per år:

Kontakta oss:

Mejl: palvision1948@gmail.com

Tel: 073 615 15 52
eller 070 754 96 90

Följ oss på sociala medier för att hålla dig uppdaterad om alla våra evenemang!

Facebook: Palestinian Vision Society

Instagram:
palestinian_vision_society

*Producerad av Palestinian Vision Society
Redaktör: Malak Sammouneh*

